

når frem til. Det er beklageligt, at hr. Thomas Krog på det tidspunkt ikke kan være med til det, men den person, som hr. Thomas Krog er stedfortræder for, kan eventuelt til den tid være med til de forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes ikke, at det, der er afgørende her, er min viden udi forhandlingens kunst. Men jeg kan garantere hr. Bent Bøgsted for, at jeg ved en hel del om de mennesker, det her handler om. Jeg kender og snakker rent faktisk med mange af de mennesker, som her og nu mangler en afklaring, som her og nu går uden et forsørgelsesgrundlag. Og hvor interesseret er de i, hvordan forhandlingsforløbet er for Dansk Folkeparti, og hvem Dansk Folkeparti synes de skal please her i salen?

Det, det handler om, er, at der er nogle mennesker, som er ved at gå fra hus og hjem, er ved at miste alt, hvad de ejer og har, og som faktisk på grund af de her ting også mister noget i hovedet, for psykisk sygdom er altså noget, der følger med. Det er mennesker, som hver dag kommer længere og længere væk fra arbejdsmarkedet. Det, man siger fra Dansk Folkepartis side, er bare, at vi ikke har tid lige nu, vi skal snakke om det senere. Der mangler noget handling fra Dansk Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg kan kun gentage det, jeg har sagt tidligere. Efter sommerferien genoptager vi forhandlingerne om sygedagpenge, og så ser vi på, hvad vi kan få frem af løsninger der.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg er nødt til at sige til mine ærede kolleger i oppositionen, at jeg synes, de er lige lovlig hårde ved Dansk Folkeparti i den her sammenhæng, for jeg synes, at ret skal være ret. Havde det ikke været for Dansk Folkeparti, står det jo at læse i det første udkast til betænkning, hvad det var for en konklusion, regeringen ville have draget på de forhandlinger, som vi aldrig nåede at afslutte. Den ville nemlig have konkluderet, at den kun ville have lempet varighedsbestemmelsen for i alt ca. 400 af de 5.000 mennesker, som hvert år mister deres sygedagpenge. Det står simpelt hen at læse i første udkast til betænkning til det her lovforslag. Vi må trods alt med-

give hr. Bent Bøgsted, at havde det ikke været for Dansk Folkeparti, havde det været det, der var blevet konklusionen, og ikke den situation, vi trods alt i dag står i, nemlig at vi kan fortsætte forhandlingerne efter sommerferien.

Kl. 20.15

Jeg er nødt til at tage min kollega hr. Bent Bøgsted i forsvar og sige, at jeg ser frem til efterårets forhandlinger og med den allerstørste fornøjelse vil glæde hr. Bent Bøgsted ved at hjælpe med at finde en passende finansiering. Men jeg kunne godt tænke mig, at han måske lige løftede sløret lidt for, hvad det er for en slags penge, vi skal hjælpes ad med at finde. Kan vi måske hjælpes ad med at finde de ca. 210 mio. kr., der skal bruges for at få fjernet varighedsbegrænsningen helt, eller skal vi bare hjælpes ad med at få den lempet yderligere?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg er nødt til at finde de pæne gloser frem nu og sige tak til fru Elisabeth Geday for de rosende ord. På nuværende tidspunkt vil jeg ikke afvise noget som helst. Jeg kan bare ikke sige noget endeligt, før vi kommer i gang med forhandlingerne, men jeg ser da frem til, at fru Elisabeth Geday deltager aktivt i de forhandlinger, vi skal i gang med efter sommerferien.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg får en surrealistisk fornemmelse, når hr. Bent Bøgsted går herop og siger: Hold da op, et forslag om at afskaffe varighedsbegrænsningen risikerer at koste helt op til 300 mio. kr.! Det må være en fuldstændig vanvittig oplevelse for de ca. 5.000 mennesker, som fuldstændig ufor skyldt mister deres ret til sygedagpenge, at høre sådan en bemærkning, når de samtidig dag ud og dag ind kan læse i aviserne, se i fjernsynet og høre i radioen, hvordan pengene fosser ind i statskassen, hvordan milliarderne nærmest ligger og samler støv i statskassen, og hvordan udgiftsstopet betyder, at de offentlige udgifter står i stampe i forhold til de private udgifter.

Det må være mærkeligt for de mennesker, som mister deres forsørgelsesgrundlag, at skulle høre: Tak skæbne, tænk hvis systemet skal ofre 300 mio. kr. på at løse et problem for nogle mennesker. Jeg vil spørge hr. Bent Bøgsted: Er der ikke for meget system og for lidt mennesker i den tankegang?